

Единъ день котката дойде при кучето, захванъ да мече и да го гледа право въ очитѣ, като че искаше да му каже: „добрий другарю, смели се надъ горкитѣ ми котенца и ги прибири въ сушица въ колибата си!“

Кучето разбра молбата на котката и прибра котенцата въ колибата си. И двѣтъ животни натрупахъ въ една жгълъ въ колибата малко сѣнце и положихъ малкитѣ котенца. Котката се зарадва много отъ добрината на кучето. Всѣки день сутринъ и вечеръ се прибливаше въ колибата да ги храни до гдѣто порастихтъ.

Когато котенцата порастихъ тѣ захванъхъ да си играють и да се хапътъ по ушитѣ и опашката. Кучето си мислѣше че това е пакостива и отиваше да ги растърва. По нѣкога си играехъ и съ него: едно се катереше на гърба му, друго го хапѣше по шията, а трето го дращеше по косътъ. Така захванъхъ да си играють отъ сутринъ до вечеръ кучето и котенцата. По

нѣкога майката стоеше на страна и гледаше какъ се веселятъ мекитѣ ѝ рожби. Тя бѣше благодарна отъ кучето, но и то отъ нея. Ако не бѣхъ котенцата и котката, то щѣше да живѣе самичко въ колибата си, пѣмаше кой да го развеселява и щѣше да бѣде винъги огрижено.

И тѣй кучето и котката живѣехъ като истински и вѣрни другари. Истинскитѣ и вѣрни другари правятъ челоуѣка да забрави по нѣкога най голѣмитѣ си грижи и да го развеселятъ.